

27.09x34.21	32	10	עמוד	24	שעות	08/2009	19241867-8
לתיאטרון רחובות צטרון מנהלת אומנותית 0995טטבל בת י - 16710							

בפעם הבאה אפשר עם מזנון? עומר ברק (במרכז) בהכנה לטקס | צילומים: יובל חן

"נו", צעק ליפשיין, "תרצה להישאר בפנים?" "אין סיכוי", השבתי, "אולי בצרפת זה עובד ככה, אבל כאן אם אתה נשאר בארון יותר משתי דקות, מגיע מיד גל אוחובסקי ושולף אותך"

אין לי שמץ של מושג למה, ואני גם לא מבטיח שזה חלק מההצגה, פוסטין שמה, אל הארון ביחד איתי. עכשיו, באופן כללי, אני לא מתנגד. כאילו, הלו, שהידיים, אתם אולי מקבלים 72 בתולות, אבל אני מוכן להסתפק בצרפתייה אחת, בעיקר בגלל שזו אחת יותר ממה שחשבתי שאקבל כמו תי. ונכון, מצד אחד, משפט הפתיחה האולטימטיבי כי "זה כאב כשנפלת מגן ערן?" הוא די טיפשי בהתחשב בעובדה שהיא בתוך ארון קבורה. מצד שני, לאן בדיוק היא תלך? זה לא שיש אינפלציה של גברים בתוך הארון הזה. "חברה שלי תהרוג אותי", ניסיתי לשכנע אותה תוך שזו עגבה עליי ("הם קבוצה של אני רכיטסים", צעק לי מבחוץ המנהל האמנותי של הפסטיבל, עתי ציטרון. "יופי", צעקתי לו בחזרה

מתוך הארון, "אז אתה תסביר את זה לבת הזוג שלי?". "זה בסדר, גם בעלי", ענתה פוסטין רגע לפני שסגרה את דלתות הארון. "ההברל היחיד הוא שבניגוד אליי, אתה כבר מת". "נו", שאל אותי ליפשיין מדי פעם מחוץ לארון תוך שהוא מספר לקהל הנוכחים שהתאסף (אה, כן, לווייה ברחוב, מסתבר, מושכת הרבה תשומת לב. רק לא של האנשים שמכירים אותי) מה היו מילותיי האחרונות, וממלמל משהו על ים ושמיים וגרגירי חול, אף על פי שזה היה הרבה יותר קרוב ל"די, פוסטין, באמא של... טוב, זה די נעים". "נו", צעק ליפשיין מדי פעם אל תוך הארון הסגור, "אתה נהנה מהמוות שלך? תרצה להישאר בתוך הארון?". "אין סיכוי", השבתי לו, "אולי בצרפת זה עובד ככה, אבל במדינה הזאת אם אתה נשאר בארון יותר משתי דקות, מגיע מיד גל אוחובסקי ושולף אותך". בסוף נגמרה הלווייה, האנשים התפורו ואני יצאתי מהארון, בעיקר לצערה של פוסטין, רק כדי למצוא על האוטו (לא, איזה כיף לחיות) דוח חניה במיוחד בשבילי שהכינה לי עיריית בת ים, ועכשיו לך תסביר להם שאדם שמת לשעתיים אינו חייב בכרטיס חניה. אבל די, אני סתם קטנוני. אם יש משהו שהמוות מגלה לך, הוא שהחיים יפים. ועכשיו, אם תסלחו לי, צילה מביטוח לאומי על הקו. www.omerbarak.com

אני בטוח שאמא גאה מאוד, אבל איך זה קשור להצגה? "אחרי המוות של אמא החלטתי שאולי צריך גם לצחוק קצת על המוות. זו אמנם לא בדיחה, אבל עושה רושם שאנשים נהנים בתוך הארון שלנו. חוץ מזה, כשאתה קונה בית אתה הולך לברוק אותו כל כך הרבה פעמים. בארון אתה צריך לחיות הרבה יותר. אתה עושה כל כך הרבה בדיקות לבית שתגור בו כל החיים, לא תרצה לראות איך ייראה הבית שלך שתהיה בו כל המוות?".

נו, בסדר, אם כך, אמות לי בכיודעם. או, בעצם יותר טוב, אמות לי בארון מצופה קטיפה (קטיפה! איזה רעיון גאוני לחורש אוגוסט בישראל) שסיימה חבה איתה הקבוצה כל הדרך מצרפת. הלווייתי נקבעה לשעה חמש בערב, שעה נוחה לכל הדיעות, מה שהותיר לי את ימי האחרון פנוי למדי. כולנו, אני בטוח, התחכנו לא פעם בשאלה מה היינו עושים אם היינו יודעים שנותרו לנו עוד שעות ספורות לחיות. ובכן, אני פתיתי את החיידק הזה וועשיתי רבד שאיש לא עשה לפניי ביומו האחרון על האדמה. הלכתי – תשתדלו לא לק' נא, בסדר? – ליום כיף – אויש, פשוט תחיו עם זה שיש אנשים עם חיים יותר מעניינים משלכם – בסניף הביטוח הלאומי של תל אביב. זה לא הכל, כמוכן. כשאני מכיף, אני עושה את זה בסטייל. ולכן מיד אחר כך קפצתי גם לארץ ההרפתקאות המוכרת יותר כעיריית תל אביב, וקינחתי בעמידה בפקס באילון כמשך שעה וארבעים בדרך לבת ים. בקיצור, עד השעה הייעודה הייתי כל כך חי, עד שהייתי מוכן לתקוע לעצמי כדור בראש רק כדי שזה ייפסק.

"אז אני הולך למות", אמרתי לחברתי שתחיה (מישהו הרי צריך לגדל את ילדינו העתידיים) רגע לפני שיצאתי מהבית. "אתה אומר את זה כל יום", אמרה זו ולא הסיטה מבט מהכלים ששטפה בכיור. "לא, לא, הפעם אני מת בדצינות", החזרתי לה. "נו, חבל שלא אמרת קודם, הייתי כותבת איזה הספד". "הלו!" נעמדתי מולה לבין הכיור, מנסה להיראות גברי ככל האפשר ולא מצליח, "החבר שלך מת". "בסדר", היא ענתה וחזרה לשטוף כלים, "אפשר לחשוב שהוא היה איזו מציאה גרולה בחייו".

החיים יפים

למרות מותי הפתאומי – בניגוד לשאר מקרי המוות שהם, כידוע, מתוכננים מראש – איש לא בא ללוויה שלי. למעשה, הוריי מולידיי אמרו לי בטלפון "אנחנו נורא רוצים, אבל משהו חייב לעשות קניזות". זה לגמרי היה הקיץ של אביה בגרסת הלווייה, ואם לא הייתי מת, יש סיכוי שהייתי מתעצבן. בניגוד לאנשים שאותם נהוג לכנות "חברים" או "משפחה", אבל חושפים את אופיים האמיתי במוותך המדומה, הקבוצה של ליפשיין ודה-לה-פון די השקיעה בי. השחקנים, תשעה במספר, לבשו שחורים מכף רגל עד ראש והכנות התהדרו בש"מלות שחורות, מה שהביא אותי לתובנה מספר שתיים: אתה אולי מת, אבל יש לך יופי של זווית אם הן עומדות קרוב אליה. הגברים סחבו אותי אל הארון ורגע לפני שסגרו עליי את הארון כדי לתת לי את מנוחתי ערן או משהו, קיפצה אחת השחקניות, עד עכשיו